

Carme Alborch: la dama transparent

Per 34 vots a favor, 25 en contra i 9 abstencions, la Facultat de Dret de València elegí el passat dia 27 de març una nova degana, Carme Alborch. Amb ella, un nou estil es fa càrrec del govern del centre.

A migos míos, o mejor compañeros que necesitan, quieren lo mismo que yo quiero.» Amb aquests versos solidaris de Gil de Biedma, va cloure Carme Alborch el parlament de presentació del programa de gestió que propugna la nova de trinca degana de Dret. Feia referència, és clar, a l'equip de govern que l'acompanyarà els pròxims mesos en la direcció de la Facultat i del qual es mostra decididament satisfeta: «Els membres del meu equip deganal són gent inesti-

E. VALLS

mable: eficaç, amb una gran capacitat de treball, intel·ligent, sensible... Tenen, a més, una altra virtut: una adequació entre la qualificació professional de cadascun i les competències de què es faran càrrec».

Emfasitzat el caràcter no presidencialista, la voluntat de desplegar un treball col·lectiu, fins i tot els llaços d'amistat que uneixen la candidatura elegida («Quasi tots ells han estat alumnes meus»), la doctora Alborch no oblidava ni defuig les responsabilitats inherents a un càrrec conflictiu de mena: «Hi ha un moment en què, vulgues no vulgues, estàs sola, ets responsable en última instància d'una gestió que serà vista, analitzada, criticada, com a individual. Això m'imposa un respecte indubtable, però no em fa por».

Vista des de fora, la Facultat de Dret sembla ser un centre plagat de problemes, tensions i embolics. ¿És real aquesta imatge que l'anterior equip deganal va voler reflectir en la societat valenciana? «A la nostra facultat s'han sobredimensionat les dificultats —reals, d'altra banda—, i això perquè es volia pressionar per tal de fer possible la creació d'una altra facultat de Dret i potenciar el Centre Universitari de Castelló. Ací s'ha arribat a parlar i airejar una xifra de vuit mil alumnes quan, al capdavall, en són no més de sis mil, que ja està bé, ¿no?»

«Nosaltres volem fer un esforç permanent per intentar adequar les nostres possibilitats d'espai a les necessitats reals de l'alumnat. Encetar un procés de racionalització que evite disfuncionalitats, com ara que hi haja grups del mateix curs que tenen dos-cents alumnes, mentre d'altres arriben a tenir-ne sis-cents. Així, a final d'aquest curs, o, com a molt tard, a començament de l'altre, te-

«Les coses podran ser d'una altra manera»

nim previst establir les bases d'un pla docent que evite, dins les nostres possibilitats, la massificació; alhora que impedisca que el professorat tinga horaris insòlits, o haja d'estar tot el dia fent el repetitori: volem impulsar al màxim els grups de treball, seminaris, els àmbits de participació discent.»

«I, pel que fa als aspectes materials, en comptes de plantejar solucions inviablès per ara i tant (com és la construcció d'una nova facultat), cal extraure totes les possibilitats —millorades, ampliades— a la que tenim. Inclosa la utilització de l'Escola de Comerç o fer ús de totes les disponibilitats econòmiques a les quals tenim dret, com són ara els vuitanta-tres milions de pessetes que ens corresponen i tenim congelats.»

Carme Alborch ha detectat tot tipus d'actituds en el procés electoral que ha viscut el centre que ara li tocarà dirigir. Allò que més l'ha encoratjat ha estat la il·lusió i l'entusiasme d'una gent que pensa que «les coses podran ser, a partir d'ara, d'una altra manera». I això no és poc en una facultat com la de Dret, caracteritzada per una imatge tradicionalment conservadora. A diferència, però, del que s'ha entestat a fer creure una determinada premsa, no hi ha

/ Jesús Ciscar

«No em fa por la responsabilitat»

/Jesús Ciscar

hagut enfrontaments ni maquiavel·lismes entre les dues candidatures que inicialment hi competien, i que quedaren reduïdes a la de Carme, després de la retirada de Manuel Martínez Sospedra, degà en funcions fins ara i persona que no ha aconseguit el suport suficient per enfrontar l'elecció amb unes mínimes garanties.

Les acusacions que s'han fet durant el període electoral sobre l'absentisme i el desinterès dels catedràtics de la facultat respecte al govern del centre són desmentides pel suport públic que Carme Alborch ha aconseguit d'aquest sector. Així, Martín Queralt (Dret Financer), Tomàs Vives (Dret Penal), Tomàs Sala (Dret del Treball), José Juste (Dret Internacional), José Casas (Economia), Vicent Cunat (Dret Mercantil i president de la Comissió d'Estatuts de la Universitat) i Manuel Broseta (Dret Mercantil) són els catedràtics que signaren un document de suport a la candidatura.

El nom de Broseta, conegut per la seua faceta política amb UCD, és, sens dubte, el més sorprenent. N'hi ha, però, una explicació, i és senzilla. Carme Alborch ha estat la seua alumna i és al seu departament on ha fet la tasca docent. A més, una can-

didatura progressista com la seua ha trobat l'adhesió de professors amb molt de prestigi universitari i esperit democràtic, com ara Mariano Peset, Ignacio Albiol, Silvia Romeu, Mireia Castillo...

Des del diari *Las Provincias* s'ha vist amb molt mals ulls la candidatura de Carme al deganat. Potser perquè una degana intel·ligent i progressista feia trontollar amb excés els esquemes d'una visió estreta i exclusivista de la Universitat. «Jo ja m'ho esperava, que es proposaren pegarme fort. La meua vinculació al Bloc Progressista i l'actitud que vaig mantenir en les eleccions a rector passades, no em podien aconseguir cap bon tractament per part d'aquest periòdic». Carme s'hi ha sentit, amb tot, excessivament maltractada. «Han tractat de fer una dicotomia entre professionals i *polítics*, com si nosaltres fóssim un sector minoritari i monocolor de la facultat...»

La nova degana de Dret no s'inicia ara en les funcions de govern i representació universitàries. Actualment, és membre de la Comissió d'Activitats Culturals de la Universitat i representant dels professors doctors en la Junta de Govern. «Jo sóc del Bloc Progressista, però això no implica que deixi de tenir plena independència en la meua actuació. A més, al meu equip hi ha tres persones que també són del Bloc i quatre que no ho són. Fins i tot els que pertanyem al Bloc hem presentat un total de tres-centes esmenes als projectes d'estatut que s'estan discutint.»

A una pregunta sobre la seua opinió de l'actual rector de la Universitat, respon així: «Ramon Lapiedra té una virtut molt necessària avui. És una persona serena i tranquil·litzadora». La serenitat, la racionalitat i la transparència, són les característiques que Carme Alborch vol primar en la seua gestió. Pretén, per tant, portar endavant una política bastant diferent a la que ha caracteritzat la de l'anterior equip deganal, dirigit per García Ninet, que es definia per una certa inestabilitat (l'amenaça constant amb la dimissió) i una constant tendència a la crispació i el catastrofisme.

Carme Alborch té una vida privada rica i densa, que aparentment es veurà sensiblement afectada per les seues noves responsabilitats. «Una de les sensacions que més em des-

agraden és la d'estar *enviscats*, és a dir, la d'estar tot el dia reunits i no traure's la pasta de les mans. Tinc la intenció de reorganitzar-me molt conscientment el temps, ajudant-me molt en l'equip deganal i obrint un temps de consulta de cara al públic de cada dia. Sé que tindrè més preocupacions, però tractaré de compaginar-ho. Hauré de seleccionar un poc més. No pense renunciar del tot a la part lúdica de la meua personalitat.»

L'excés d'activitat és una cosa que no preocupa gens aquesta dona dinàmica, orgullosa de la seua adscripció feminista, amb un sòlid prestigi professional i bon tracte personal amb els alumnes. I damunt, degana d'una facultat que no es caracteritza, en general, per aquestes qualitats. «Potser

Una dona dinàmica, orgullosa de la seua adscripció feminista

/Jesús Ciscar

la de Dret és una facultat excessiva», comenta amb humor. I conclou: «Nosaltres obrirem les portes a la col·laboració de qualsevol estament. El Claustre tindrà sempre l'última paraula». El canvi ha entrat en Dret. No és aventurat vaticinar que, a aquesta facultat, amb un poc de sort, li aniran bé les coses.